

ОД ВАСИНЕ ДО СЛАВИЈЕ

На станици код музеја у Васиној уђох
у аутобус 31 – гурањем потиснут
случајно до ње: тачније над њом
док седела је отварала се
њена летња мајица
на „V“ изрез где бујали су
њени млади вртови мамили су
све: наметљиво, па и мој
уморан поглед сит претераности
опробане врсте. Сва занета
над призваном SMS поруком
већ се свим чулима предавала
неком билмезу ком је
сасвим равнодушно оставих
на милост и немилост; а ја
сиђох на Славији драгој
од реновирања пропалој.

1. јун 2018.

КО ВОЉЕН ЈЕ ВОЛИ

Ко вољен је, воли
Ко одбачен је, одбацује;
Закон је то кô јутро што свиће.
Ноћ се гусне у тишини
Лавез паса завија у даљини.
Свако са својом савешћу
Остављен је
Пред неизвесним.

ГДЕ ЈЕ АТЛАНТИДА?

Очи су на пучини нетремице.
Гласине под облацима је прате.
Јата риба сјај трзаја сребрних
Ка њој бацају. Вечно стреме.

По сиромашним лукама приче
Остарели морнари заподевају
И тврде да о Њој све већ знају
Преко уздаха дају себи маха.

Њихове повести о лутању
Сличне залудном тражењу.
Понекад, кроз прасак смеха
Слуте је у пијанству без даха.

Настављаш ка даљинама незнатим
смероказима, стремиш безданим.
Личиш на прекаљеног истраживача
У жудњи гладан за измаклим доказима.

Зарад Ње све остављаш за собом.
Безглаво чезнеш за њом
Као да лепотица грљена под небом
Већ освојена није с тобом.

Иако те зла слутња сустопице гони,
Нећеш да поверујеш као ни сви они
Који пре тебе покушаваху да траже,
Јер да Она не постоји, ко сме да каже?

СА ДНА ДУГАЧКОГ БОЛНИЧКОГ ХОДНИКА

Са дна дугачког болничког ходника
Са стране пробаданог
Летње осунчаним прозорима
Искрсавала је заносно
Силуетом Ботичелијевог „Пролећа“
Час кроз полутаме зев
Па кроз сноп сунчеве светлости.

Гибала се моћно плавокоса
Под блузом поморанцине боје
Њихај зрелих латица руже
Све ближе и ближе
Коракком богиње Иштар
Пристизала је спремно
На први љубавни састанак.

7. август 2009.